

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Korvaamaton toivon perintö

Kun päätätte, teettekö tai pidättekö liiton Jumalan kanssa, te päätätte, jätättekö toivon perinnön niille, jotka saattaisivat noudattaa esimerkkiänne.

Rakkaat veljeni ja sisareni, jotkut teistä ovat saaneet kutsun tähän kokoukseen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajilta. Nämä lähetyssaarnaajat ovat kenties jo kehottaneet teitä tekemään päätöksen, että solmitte liiton Jumalan kanssa ottamalla kasteen.

Toiset teistä kuuntelevat, koska ovat ottaneet vastaan isän tai äidin, vaimon tai kenties lapsen esittämän kutsun, joka on annettu siinä toivossa, että te päätätte asettaa liitot, jotka olette jo tehneet Jumalan kanssa, jälleen tärkeälle sijalle elämässänne. Muutamat teistä, jotka kuuntelevat, ovat jo tehneet päätöksen palata seuraamaan Vapahtajaa ja tuntevat tänään riemua siitä, että Hän ottaa teidät iloiten vastaan.

Olittepa keitä tahansa ja missä tahansa, te pidätte käsissänne useamman ihmisen onnea kuin voitte nyt kuvitellakaan. Joka päivä ja joka hetki te voitte päättää tehdä tai pitää Jumalan kanssa solmitun liiton.

Missä kohdassa sitten olettekin sillä polulla, joka johtaa iankaikkisen elämän lahjan perimiseen, teillä on tilaisuus osoittaa monille ihmisille tie

suurempaan onneen. Kun päätätte, teettekö tai pidättekö liiton Jumalan kanssa, te päätätte, jätättekö toivon perinnön niille, jotka saattaisivat noudattaa esimerkkiänne.

Teitä ja minua on siunattu lupauksella sellaisesta perinnöstä. Minä olen suuren osan elämäni onnesta velkaa miehelle, jota en koskaan tavannut kuolevaisuudessa. Hän oli orpo, ja hänestä tuli yksi esivanhemmistani. Hän jätti minulle korvaamattoman toivon perinnön. Saanen kertoa teille vähän siitä, mikä osuus hänellä oli tuon perinnön luomisessa minulle.

Hänen nimensä oli Heinrich Eyring. Hän syntyi erittäin varakkaaseen perheeseen. Hänen isällään Edwardilla oli suuri tila Coburgissa, joka nykyään on Saksaa. Hänen äitinsä oli varakreivitär Charlotte Von Blomberg. Äidin isä oli Preussin kuninkaan tilanhoitaja.

Heinrich oli Charlotten ja Edwardin esikoispoika. Charlotte kuoli 31-vuotiaana kolmannen lapsensa syntymän jälkeen. Edward kuoli pian sen jälkeen menetettyään kaikki maansa ja varansa epäonnistuneessa sijoituksessa. Hän oli vasta 40-vuotias. Hänen kolme lastaan jäivät orvoiksi.

Heinrich, isoisäni isä, oli menettänyt molemmat vanhempansa ja suuren maallisen perinnön. Hänellä ei ollut pennin hyrrää. Hän kirjoitti elämäkertansa tunteneensa, että hänen paras toivonsa oli lähteä Amerikkaan. Vaikka hänellä ei ollut siellä sukua eikä ystäviä, lähtö Amerikkaan herätti hänessä toivon tunteen. Hän matkusti aluksi New York Cityyn. Myöhemmin hän muutti St. Louisiin Missouriin.

St. Louisissa yksi hänen työtovereistaan oli myöhempien aikojen pyhä. Tältä hän sai lehtisen, jonka oli kirjoittanut vanhin Parley P. Pratt. Hän luki sen ja tutki sitten kaiken mahdollisen, mitä sai käsiinsä myöhempien aikojen pyhistä. Hän rukoili saadakseen tietää, oliko todella olemassa enkeleitä, jotka ilmestyivät ihmisille, oliko olemassa elävä profeetta ja oliko hän löytänyt toden ja ilmoituksella saadun uskonnon.

Kaksi kuukautta huolella tutkittuaan ja rukoiltuaan Heinrich näki unen, jossa hänelle sanottiin, että hänen piti mennä kasteelle. Miehen, jonka nimeä ja pappeutta pidän pyhässä muistossa – vanhin William Brownin – oli määrä suorittaa tuo toimitus. Heinrich kastettiin sadevesialtaassa 11. maaliskuuta 1855 aamulla klo 7.30.

Minä uskon, että Heinrich Eyring tiesi silloin, että se, mitä opetan teille tänään, on totta. Hän tiesi, että iankaikkisen elämän onni tulee perheistä, jotka jatkuvat ikuisesti. Vaikka hän oli löytänyt Herran onnensuunnitelman niin hiljattain, hän tiesi, että hänen toivonsa iankaikkisesta ilosta riippui muiden vapaasta tahdosta noudattaa hänen esimerkkiään. Hänen toivonsa iankaikkisesta onnesta riippui ihmisistä, jotka eivät olleet vielä syntyneet.

Osana sukumme toivon perintöä hän jätti jälkeläisilleen elämäkerran.

Tuossa elämäkerrassa tunnen hänen rakkautensa niitä sukumme jäseniä

Colonia Juárezissa Chihuahuaassa Meksikossa.

Kerron nämä tosiasiat, en vakuutakseni hänen tai hänen tekojensa tai hänen jälkeläistensä suuruutta. Kerron näitä tietoja kunnioittaakseni häntä siitä uskon ja toivon esimerkistä, joka oli hänen sydämessään.

Hän otti vastaan nuo tehtävät, koska hän uskoi, että ylösnoussut Kristus ja taivaallinen Isämme olivat ilmestyneet Joseph Smithille eräässä metsikössä New Yorkin osavaltiossa. Hän otti ne vastaan, koska hän uskoi, että Herran kirkolle on palautettu pappeuden avaimet ja että niillä on valta sinetöidä perheitä ikuisuuksiksi, jos perheillä on vain riittävästi uskoa pitää liittonsa.

Kuten esi-isäni Heinrich Eyring, tekin voitte olla perheessänne ensimmäinen, joka näyttää tietä iankaikkiseen elämään johtavalle polulle, jota viitoittavat uutterasti ja uskoen solmitut ja pidetyt pyhät liitot. Jokainen liitto tuo mukanaan velvollisuuksia ja lupauksia. Meille kaikille, kuten Heinrichille, nuo velvollisuudet ovat joskus yksinkertaisia mutta usein vaikeita. Mutta muistakaa, että velvollisuuksien on toisinaan oltavakin vaikeita, koska niiden tarkoitus on viedä meitä eteenpäin polulla, jotta voimme elää perheinä ikuisesti taivaallisen Isän ja Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen luona.

Te muistatte nämä Abrahamin kirjan sanat:

”Ja heidän joukossaan seiso i eräs, joka oli Jumalan kaltainen, ja hän sanoi niille, jotka olivat hänen kanssansa: Me menemme alas, sillä siellä on avaruutta, ja otamme näitä aineita ja teemme maan, jonka päällä nämä saavat asua;

ja koettelemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä;

kohtaan, jotka seuraisivat häntä. Hänen sanoissaan tunnen hänen toivonsa, että hänen jälkeläisensä päättäisivät seurata häntä polulla, joka vie takaisin taivaalliseen kotiimme. Hän tiesi, että kyseessä ei ollut yksi suuri päätös tehdä niin vaan monia pieniä valintoja. Lainaan hänen elämäkertansa:

”Ensi hetkestä kun kuulin vanhin Andrusin puhuvan – –, olen aina osallistunut myöhempien aikojen pyhien kokouksiin, ja ne tilanteet ovat olleet todella hyvin harvinaisia, jolloin en [ole] päässyt kokoukseen, koska velvollisuuteni on ollut osallistua niihin.

Mainitsen tämän historiassani, jotta lapseni noudattaisivat esimerkkiäni eivätkä koskaan laiminlöisi tätä – – tärkeää velvollisuutta [kokoontua] pyhien kanssa.”¹

Heinrich tiesi, että sakramenttikokouksissa me voisimme uudistaa lupauksemme muistaa aina Vapahtaja ja saada Hänen Henkensä olemaan kanssamme.

Juuri tuo Henki oli hänen tukenaan lähetystyössä, johon hänet kutsuttiin vain muutama kuukausi sen jälkeen kun hän oli ottanut vastaan kasteenliiton. Hän jätti perintönään esimerkiksi kuuden vuoden uskollisesta lähetystyössä olosta alueella, jota kutsuttiin silloin intiaaniaalueeksi. Saadaksesen vapautuksen lähetystyöstään hän käveli ja nousi vankkurikaravaanin kyytiin Oklahomasta Salt Lake Cityyn, yli 1 700 kilometrin pituisen matkan.

Pian sen jälkeen Jumalan profeetta kutsui hänet muuttamaan Etelä-Utahiin. Siellä hän vastasi uuteen kutsuun palvella lähetystyössä kotimaassaan Saksassa. Sitten hän otti vastaan Herran Jeesuksen Kristuksen apostolilta kutsun auttaa myöhempien aikojen pyhien uudisasutusten rakentamisessa Pohjois-Meksikoon. Sieltä hänet kutsuttiin jälleen Méxicoon kokoaikaiseksi lähetysaarnajaksi. Hän piti arvossa noita kutsumuksia. Hänet on haudattu pienelle hautausmaalle

ja niille, jotka pysyvät uskollisina ensimmäisessä asemassansa, annetaan lisää; mutta ne, jotka eivät pysy uskollisina ensimmäisessä asemassansa, eivät saa kirkkautta samassa valtakunnassa niiden kanssa, jotka pysyvät uskollisina ensimmäisessä asemassansa; ja niille, jotka pysyvät uskollisina toisessa asemassansa, annetaan lisää kirkkautta heidän päänsä päälle aina ja ikuisesti.”²

Se, pysymmekö me uskollisina toisessa asemassamme, riippuu siitä, teemmekö me liittoja Jumalan kanssa ja hoidammeko uskollisesti ne velvollisuudet, jotka niihin kuuluvat. Pyhien liittojen pitämiseen koko elämän ajan tarvitaan uskoa siihen, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme.

Aadamin ja Eevan lankeemuksen vuoksi meillä on kiusauksia, koettelemuksia ja kuolema yleismaailmallisena perintönämme. Mutta rakastava taivaallinen Isämme on antanut meille lahjaksi Vapahtajan, rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen. Tämä Jeesuksen Kristuksen sovituksen suuri lahja ja siunaus tuo mukanaan yleismaailmallisen perinnön: lupauksen ylösnousemuksesta ja mahdollisuuden iankaikkiseen elämään kaikille, jotka ovat syntyneet.

Me saamme suurimman kaikista Jumalan siunauksista, iankaikkisen elämän, ainoastaan silloin kun teemme liittoja, jotka Hänen valtuutetut palvelijansa tarjoavat Jeesuksen Kristuksen tosi kirkossa. Lankeemuksen vuoksi me kaikki tarvitsemme ne puhdistavat vaikutukset, jotka kaste ja Pyhän Hengen lahjan saaminen kätten päällepanemisella tuovat. Näitä toimituksia voivat suorittaa vain ne, joilla on asianmukainen pappeuden valtuus. Sitten Kristuksen valon ja Pyhän Hengen avulla me voimme pitää kaikki Jumalan kanssa tekemämme liitot, etenkin ne liitot, jotka ovat tarjolla Hänen temppeleissään. Vain sillä

tavoin ja tuon avun turvin ihminen voi vaatia itselleen oikeutettua perintöään Jumalan lapsena perheessä ikuisesti.

Muutamille, jotka minua kuuntelevat, se voi tuntua lähes toivottomalta unelmalta.

Olette nähneet uskollisten vanhempien surevan lapsia, jotka ovat hylänneet liittonsa Jumalan kanssa tai tehneet valinnan rikkoo niitä. Mutta nuo vanhemmat voivat saada rohkeutta ja toivoa muiden vanhempien kokemuksista.

Alman poika ja kuningas Moosian pojat kääntyivät pois kiihkeästä kapinoinnista Jumalan liittoja ja käskyjä kohtaan. Alma nuorempi näki poikansa Koriantonin kääntyvän pois vakavasta synnistä kohti uskollista palvelemista. Mormonin kirjassa kerrotaan myös ihmeestä, jossa lamanilaiset hylkäsivät perinteet vanhurskauden vihaamisesta ja sitoutuivat kuolemaan säilyttääkseen rauhan.

Nuoren Alman ja Moosian poikien luo lähetettiin enkeli. Enkeli tuli heidän isiensä ja Jumalan kansan uskon ja rukousten vuoksi. Noista esimerkeistä, joissa sovituksen voima toimii ihmisten sydämessä, te voitte saada rohkeutta ja lohtua.

Herra on antanut meille kaikille toivon lähteen, kun ponnistelemme auttaaksemme niitä, joita rakastamme, ottamaan vastaan iankaikkisen perintönsä. Hän on antanut meille lupauksia, kun me pyrimme jatkuvasti kokoamaan ihmisiä Hänen luokseen, silloinkin kun he vastustavat Hänen kutsuaan tehdä niin. Heidän vastustuksensa murehduttaa Häntä, mutta Hän ei luovuta, eikä meidänkään pitäisi. Hän näyttää meille täydellisen esimerkin sinnikkäällä rakkaudellaan: ”Ja vielä, kuinka usein olenkaan halunnut koota teidät, niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa siipiensä suojaan, niin, oi sinä Israelin huoneen

kansa, joka olet langennut; niin, oi sinä Israelin huoneen kansa, te, jotka asutte Jerusalemissa, samoin kuin te, jotka olette langenneet; niin, kuinka usein olenkaan halunnut koota teidät, niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa, mutta te ette tahtoneet.”³

Me voimme luottaa tuohon Vapahtajan pettämättömään haluun tuoda kaikki taivaallisen Isän henkilapset takaisin kotiinsa Hänen luokseen. Jokaisella uskollisella vanhemmalla, isovanhemmalla ja isovanhempien vanhemmalla on tämä sama halu. Taivaallinen Isä ja Vapahtaja ovat meille täydellisiä esimerkkejä siitä, mitä me voimme ja meidän täytyy tehdä. He eivät koskaan pakota vanhurskauteen, koska vanhurskaus täytyy valita. He tekevät vanhurskaudesta sellaista, minkä osaamme erottaa, ja He antavat meidän nähdä, että sen hedelmät ovat ihania.

Jokainen maailmaan syntyvä ihminen saa Kristuksen valon, joka auttaa meitä näkemään ja tuntemaan, mikä on oikein ja mikä on väärin. Jumala on lähettänyt kuolevaisia palvelijoita, jotka voivat Pyhän Hengen avulla auttaa meitä huomaamaan, mitä Hän haluaisi meidän tekevän ja mitä Hän kieltää. Jumala tekee oikein valitsemisen houkuttelevaksi antamalla meidän tuntea valintojemme seuraukset. Jos valitsemme oikein, niin me koemme onnea – aikanaan. Jos valitsemme pahan, niin suru ja katumus tulevat – aikanaan. Nuo seuraukset ovat varmat. Silti ne usein viipyvät tarkoituksella. Jos siunaukset olisivat välittömiä, oikein valitseminen ei vahvistaisi uskoa. Ja koska myös suru tulee joskus paljon myöhemmin, tarvitaan uskoa, jotta voimme tuntea tarvetta etsiä anteeksiantoa synnistä mieluummin aikaisin kuin vasta sen jälkeen kun koemme sen murheelliset ja tuskalliset vaikutukset.

Isä Lehi suri valintoja, joita

muutamat hänen pojistaan ja heidän perheistään olivat tehneet. Hän oli suuri ja hyvä mies – Jumalan profeetta. Hän todisti heille usein Vapahtajamme Jeesuksesta Kristuksesta. Hän oli esimerkki kuuliaisuudesta ja palvelemisesta, kun Herra kutsui hänet jättämään kaiken maallisen omaisuutensa, jotta hän säästäisi perheensä hävitykseltä. Aivan elämänsä lopussa hän todisti yhä lapsilleen. Vapahtajan tavalla – ja huolimatta kyvystään nähdä heidän sydämeensä ja nähdä sekä murheellinen että suurenmoinen tulevaisuus – Lehillä oli aina kädet ojennettuina johtamaan perhettä kohti pelastusta.

Nykyään miljoonat isä Lehin jälkeläiset osoittavat oikeutetuksi hänen heitä koskevan toivonsa.

Mitä te ja minä voimme tehdä oppiaksemme Lehin esimerkistä? Me voimme ammentaa hänen esimerkistään tutkimalla pyhiä kirjoituksia rukoillen ja tarkkailemalla.

Ehdotan, että käytätte sekä lyhyen että pitkän aikavälin näkemystä, kun pyritte antamaan toivon perinnön perheellenne. Lyhyellä tähtämellä vaikeuksia tulee ja Saatana raivoaa. Ja on asioita, joita on odotettava kärsivällisesti, uskossa ja tietäen, että Herra toimii omalla tavallaan ja oman aikataulunsa mukaan.

On asioita, joita voitte tehdä varhain, kun ne, joita rakastatte, ovat pieniä. Muistakaa, että päivittäinen perhe-rukous, perheen yhteinen pyhien kirjoitusten tutkiminen ja todistuksemme lausuminen sakramenttikokouksessa ovat helpompia ja tehokkaampia silloin, kun lapset ovat pieniä. Pienet lapset ovat usein herkempiä Hengelle kuin tajuammekaan.

Kun he ovat vanhempia, he muistavat kirkon laulut, joita he lauloivat kanssanne. Sen lisäksi että he muistavat laulut, he muistavat pyhien

kirjoitusten ja todistuksen sanat. Pyhä Henki voi palauttaa heidän mieleensä kaiken, mutta pyhien kirjoitusten ja kirkon laulujen sanat säilyvät pisimpään. Nuo muistot ovat se vetovoima, joka saattaa tuoda heidät takaisin, kun he ovat kulkeneet jonkin aikaa, ehkäpä vuosia, pois tieltä, joka johtaa kotiin iankaikkiseen elämään.

Me tarvitsemme pitkän aikavälin näkemystä, kun ne, joita rakastamme, tuntevat maailman vetovoiman ja epäilyksen pilvi näyttää peittävän heidän uskonsa. Meillä on uskoa, toivoa ja rakkautta, jotka johtavat meitä ja vahvistavat heitä.

Olen nähnyt sen, kun olen ollut Jumalan kahden elävän profeetan neuvonantaja. He ovat yksilöitä, joilla on omanlaisensa persoonallisuus. Silti heille kummallekin näyttää olevan yhteistä vankkumaton optimismi. Kun joku esittää huolenaiheen jostakin, mikä koskee kirkkoa, heidän yleisin vastauksensa on: ”Kyllä se järjestyy.” He yleensä tietävät ongelmasta enemmän kuin ne ihmiset, jotka toivat huolenaiheen esiin.

He myös tuntevat Herran tien, ja siksi he ovat aina toiveikkaita Hänen valtakuntaansa koskevissa asioissa. He tietävät, että Hän on sen johdossa. Hän on kaikkivoipa, ja Hän välittää. Jos annatte Hänen olla perheenne johtaja, asiat järjestyvät.

Muutamat Heinrich Eyringin jälkeläisistä ovat näyttäneet harhailevan. Mutta monet hänen lastenlastensa lastenlapsista käyvät Jumalan tempeleissä kello kuudelta aamulla suorittamassa toimituksia esivanhempien puolesta, joita he eivät ole koskaan tavanneet. He menevät sinne sen toivon perinnön ansiosta, jonka hän jätti. Hän jätti perinnön, jonka monet hänen jälkeläisistään tunnustavat omakseen.

Kaiken sen jälkeen, mitä me voimme uskossa tehdä, Herra osoittaa oikeutetuiksi toiveemme perhettämme koskevista siunauksista, jotka ovat suurempia kuin osaamme kuvitella. Hän haluaa heidän parastaan ja meidän parastamme, koska me olemme Hänen lapsiaan.

Me kaikki olemme elävän Jumalan lapsia. Jeesus Nasaretilainen on Hänen rakas Poikansa ja ylösnousut Vapahtajamme. Tämä on Hänen kirkkonsa. Täällä ovat pappouden avaimet, jotta perheet voivat olla ikuisia. Tämä on korvaamaton toivon perintömme. Todistan, että tämä on totta. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. Henry Eyringin muistelmat, 1896, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto, s. 16–21.
2. Abr. 3:24–26.
3. 3. Nefi 10:5.